

Анђелко Заблаћански
РАСКРШЋА НЕСАНИЦЕ

Песме

НАРОДНА КЊИГА

2011

СПОЗНАЈА

Неухватни тонови битисања дрхте на усни
Наши јауци ћуте дуго у души смеха
Са сваким новим даном руше се најлепши сни
Недоумицом разлике чедности и греха

Живот љубави украде најдубљу суштину
Док питамо се зашто неке границе нисмо
Прескочили као недостојну нам висину
Сакривши наде у ником написано писмо

И тек кад све крај нас мине тихо, неосетно
Спознамо ко зна кога у свему што смо хтели
Поглед нам залута у сећање туђе, сетно
Јер за наше нисмо марили и нисмо смели

МОЛИТВА

Милостиви, господар си душе моје
И услиши молитве свога раба
Нека патим, ако казне су Твоје
Али не дај да ми смерност буде слаба

Господе, услиши да грехе кајем
Све моје – и мојих предака с мача
И улиј ми снагу Теби да се дајем
Али ме спаси искушења плача

Боже, не дај да у свом болу заборавим
Бол туђи - и Твој трпљен за нас
Дај и у јаду с надом да боравим
А у Теби само душа нек нађе спас.

ТРАГ

Тренутак поспан прогутао је речи
Љубио сам само слутње, бол и снове
Чезнући да баш тај трен ми ноћ излечи
И у тлапње нико више не позове.

Рукама нежности свилених одора
Грлио сам чисто заблуделу јаву
Бежећи од свега што се увек мора
Што не пита срце већ једино главу.

Истина се тражи души само знана
А пронађох сенке пустог битисања
У умрлом слову на рубу усана
Док заборав пада на песму сећања.

ПРЕЋУТКИВАЊЕ

Знам

Знам

И опет знам

И ти све то знаш

И ја знам да ти знаш

И ти знаш

Шта то све знам

А онда

Свако у свом страху ћути

Или причамо речи паметне

Без суштине.

ЖЕНА С ИМЕНОМ

Где је жена којој могу рећи
Ти си моја нада изгубљена
Где је жена – траг ми мртвој срећи
И у чежњи страст ми уплашена

Где је жена са ветром у коси
И погледом у стид загледаним
Где је жена што слутње не носи
На воћкама прерано обраним

Где је жена што мислима краде
Сваки сан ми беспућем зачаран
Где је жена у дрхтају браде
Док ми живот пролази нестваран

УПЛАШЕНА

Поноћ ти тишином милује длан
И вила проспе по јастуку косе
У оку заискри неки будан сан
На усни заборављене капи росе

А страх те узме капке кад склопиш
Да вараш живот преварени
И сваку наду безнађем шкροпиш
Бежиш од себе а измичеш мени

А душом грлиш све стазе сна
И желиш поћи у те даљине
Да жудњу испијеш једном до дна
Али те врате живота истине

И онда сама, тиха, далека
С тишином по сву ноћ се бориш
А знаш да један човек те чека
Бар реч нежну да му прозбориш

ЧЕКАЛИЦА

Казалъке бију
Пси лају
Сенке на плафону
Даљина у оку
Жена у мислима
Телефон нем
Ноћ за љубав
Сан у несаници.

ПОНОЋНА ПЕСМА

Сакриј ме неспретног
У своје мисли
И под левом мишком
У поноћ само
Отвори врата судбине на длану
Пусти ме у поглед
Да дно ти душе такнем
И да дуго, дуго те љубим.

МИРИС ЈЕСЕНИ

Замирисала јесен хладним јутром
Маглом у мислима
Даљином у погледу сна
Топле груди жене на длану сећања
У поноћ лета изгубљеног
Заувек у ћутању.

Зажутела се јесен мирисом дуња
Детињство на орману
Младост у трептају
На топлим грудима жене дланови чежње
Кад сутон све избрише
Заувек у ћутању.

Заискрила суза бојама свелог лишћа
У пролазности снова
И слутњом обичном
Да топле груди жене на длановима наде
Никад више нећу чути
Заробљен ћутањем.

КЛОНУЋЕ

У погледу пролеће цвета
Летњи дан у мислима зори
У коси јесени трагови
А у срцу јануар дуго већ
Што леди поглед
Ињем мисли шара
И снегом засипа трагове.

ПОЕТА

Немиру мој – песмо
Зашто ме тражиш у глуво доба
Да ти у косе риме уплетем
И образе ти сузама мијем

Зашто ме тражиш издајице
Што на грудима ми дуго већ
Притајена тражиш речи
Да ми пред светом душу оголиш

Зашто ме тражиш изгубљеног
У ћутању дугом
Кад и најтиши зов твој чујем
И бежећи ти – баш теби неспретан хрлим

Зашто ме тражиш ноћи сваке
Несаницом просуте месечине
А знаш да једино ћеш ме наћи
Тек кад узму ме тмине
Разливног мастила у погледу

30В

Дај ми само један уздах
Мирис пролећа из недара ти голих
Пусти
Да усном такнем латице
Модре – чежњиве
Узми тај грешни додир сна
И знај
Буђење је грех већи
Од свих жеља у нама

ХТЕЊЕ

Шта би ове руке хтеле
Кад сви снови већ су прошли
А ни око не сагледа
Ту даљину што нас дели
Док душе се у незнању грле
Као што светлост и сенка
На обали реке мазе талас
Што је запљускује и крњи
И зар би ове руке смеле
Да ухвате светлост на таласу
Или сенку прстима да такну
Можда само
У машти магловитог јутра
Заувек све нестане у жељи
У хтењу без хтења

ПРЕД ТОБОМ

Да ли чух то ноћас
У гласу без гласа
У немом тренутку
Јецај виолина

Да ли ноћас спазих
У умрлом светлу
У трептају мрака
Очи у даљини

Да ли то изађох
Из неспретног себе
Из собе без зида
И пред реч ти стадох

Или све сам снио
Музику у оку
Светлост у тренутку
Тебе у наручју

Тужну а веселу
Док шапћем ти име
А ти чедно дрхтиш
Жудњом уплашена.

КАКО

Зарасле стазе крпљеног сна
У заклоњеном видику
Слушам оглувелим срцем
Уморног трагања за топлином ока
У јави без маште
Такнутој тек врховима прстију жудних
У пролазности живота.

И већ отупео сасвим
За туђе и сопствене жеље
Тренутке и вечност – светлост и таму
Ивицом амбиса ходим
Слеп и сам – сам и глув
И знам – попор ме дуго већ мами
А пасти не смем.

ДОЋИ

Ноћас ми дођи умивена стихом
С капљом вина на дрхтавој усни

Ноћас ми дођи са сном у бедрима
Мирисе жудње на длану донеси

И без страха сред најгушће таме
Светлост страсти на усне ми проспи

БЕЗ ТЕБЕ

Како даљину
Како сутоне
Како сећање
Како тебе
У један трептај зоре
У кап росе давно испијену
У један трен да вратим
А од себе да не побегнем
У сутоне даљине
Без тебе
Без твог осмеха
Без твог уздаха
Што већ дуго у грлу ми стоје
У ћутању.

ЧИТАОЦУ

Само сам песник
Знај то
Док читаш моје риме

И нисам љубави весник
А ни зло
У стиху нећеш ми наћи име

У сваком слову себе део
Једино тражи
Из душе просуте по папиру

Јер живот један невесео
Или пун лажи
Осетићеш у срца немиру

И знаћеш јасно као дан
Шта пише
У стиху и иза њега

Ако ми украдеш сан
Да ме збрише
У ноћи црњој од свега

Јер песник сам само
То знај
Док моја реч те весели или дражи

И нисам ту – нисам ни тамо
Можда тек смирај
Или зрно песка на плажи

ОБЕЋАЈ

Твој лик
кроз маглу мог ума
јасно ми блиста у оку
као роса нетакнута
као недохватна зора летња
као жубор воде
и мирис липе у ноћи
као снага грома

о, жено
што увек грех и сласт ми нудиш

обећај
у ћутању хука женствености
сакрићеш руке моје
осакаћене жудњом у самоћи

обећај
скрасићеш усне моје луде
на плодовима поднебља сочног
и сјају твоје косе

о, жено
што увек грех и сласт ми дајеш

обећај
да у твојим очима видећу свитање
а ту се сутону радовати
и с тобом га дочекати.

У НАМА

Речима не могу ти ништа рећи
Ако нам се не сретну погледи
У једној слутњи тананог чувства
Од које срце почне да лупа

Узалуд осмех и додир руке
Стидљива смелост у говору тела
Лажна гордост и немир усана
Јер очи крију сву искреност ума

И док нам се погледи не сретну
Бескрајно дуго у једном трену
Бујица речи налик тишини јутра
Звониће у нама – далеко од нас

НАШЕ ОЧИ

Гледам те у очи као зора чисте
У сјају и осмеху дубоко нађох себе
А наше очи – скоро да су исте
Јер моје, погледај, скривају тебе.

Кад у очима твојим плану ватре луде
У мојим ће суза среће да заблиста
Јер погледи кажу то што жудње буде
Кад ружа страсти све латице разлиста.

И не затварај очи кад усна усну дирне
Кад у заносу тиха љубав експлодира
Гледај ме нежношћу дрском у зене немирне
Што пијане блистају од твојих додира.

БЕЗ НАСЛОВА

Зашто ћуте ноћас
Пси што на звезде лају
А лају пахуље снега
На мом длану и мојој коси

Зашто ћути тетреб
У крошњи поспаног бора
А гракћу вране –
Слетевши на моје кости

Где ноћас бежи пламен
Чега се плаше очи
Заспале међу капима росе
Док ветар хучећи носи
Косу – очи – кости

Јер ноћас упорно ћуте
Казалке уморног срца
Мада већ дуго слушама
Ритам ми незнани

УЗДАСИ САЗНАЊА

Слушао сам ноћас даљину што сања
У погледу немом расуле се косе
Ту на мом рамену уздаси сазнања
Да додири жудње ко зна где нас носе

Таласи немира запљускују груди
Док луташ ми маштом а већ сасвим моја
Крај мене, у мени – у слутњи што руди
Да у теби нађох суштини спокоја

И тако занесен заборавим пиће
Што сам, не знам ни кад, с другом женом пио
Јер с твојим погледом тек јутро ми свиће
Оно кад сам некад пун радости био

Али не знам како све то да запишем
И убедим разум – дирнем осећања
Да више од маште у теби ја дишем
Да део си мене и кад се не сања

А ти већ то јеси – моја јава луда
И сву ноћ ја слушавам уздисаје твоје
Баш као и коса расута си свуда
Крај мене, у мени – ти си већ све моје

ЊЕН ОДЛАЗАК

Потражи негдашњих дана суштину
Разгрни са снова прашину
Са усне скини бол и паучину
И своме срцу реци истину.

Признај, пекли су те кораци њени
У оку које још јасно памти све
Обресе жене у даљини
Зимског сумрака с којим љубав мре.

И хук ветра у њеној коси
Док снег све трагове затрпава
И ноћ која ти ништа не доноси
Тек месечину што на белини спава.

А дрхти бреза крај срушеног моста
Док узалуд пролазе ти дани
И у грлу дуго стоји реч проста
Остани, остани, остани.

СТРОФЕ О ЉУБАВИ

Сањао сам љубав нежних, белих крила
И очима као магла изнад реке
Сањао је како изван сваких сила
Лута све тражећи једне усне меке.

Сањао сам љубав како мирис липе
У уздаху има и вриску даљине
Како лако диже таласе што кипе
А сва уплашена ударом милине.

Сањао сам љубав у баршуну свиле
У трешњи узрелој док на роси блиста
Замршеној коси и погледу виле
Сањао сам да је као суза чиста.

Онда – једног јутра изађох до реке
У магли над водом не препознах ништа
Ни крила, ни вилу, ни те усне меке
Већ угарке само, пепео, згаришта.

ПЕСМА БЕЗ СВРШЕТКА

Будим песму љубави
Те твоје очи сањиве
Тражећи те у сну и на јави
А свему су мисли криве.

Залудне руке ширим
Немушти тражећи твој струк
На њему све жудње да смирим
А из сна ме буди мук.

Усне суве као лист
И мутна огледала душе
А зов љубави као суза чист
Чамотни тренуци руше.

На парче машту кидам
У твојој коси гнездо правим
Пред тобом памет до гола скидам
А страхом чежњу давим.

Јер будим песму љубави
Те твоје очи сањиве
Тражећи те у сну и на јави
А свему су мисли криве.

СЕТНЕ ОЧИ

1.

Зашто су ти сетне очи
док бесциљно љубе
само њима знане видике
и као да незнађем ходе
твоје очи наивне
а дубоке као море.

Бистри небески свод
испод плашта ноћне таме
твоје су очи
туга и бол о којима нико
ништа не зна
јер твоје очи ћуте
без суза плачу и жуде.

2.

Бојим се заволећу очи твоје
залутале у даљини
на туђим уснама заспале
док у дну мог погледа
траже изазов.

УЗАЛУД

Узалуд долазим ноћас
Ноћас – по ко зна који пут
Пред твоје тајне одаје душе
На кочијама жудње
Заљубљен као мужјак богомољке
А не тражим ти ништа
Само ме нежно погледај
И баци ме псима

ЛУДОВАЊЕ

Мирисна жено, лудује ми поглед
Заробљен сјајем твојих очију
Лудује мислима сасвим јасан след –
Додири усана што душе опију.

Лудује, жено, моја мирна рука
Кад ти у недра попут сна залута
Умиљатог као голубија гука
И белином пути тражи чежњи пута.

Лудују, жено, моји тихи дамари
Кад уздахом жудње прелијеш ми чула
Тад сваку бору мог лица озари
У теби врелина као подне јула.

СОНЕТ О НЕМИРУ

Шта ме то у понор искиданог вуче
Привиђење као амајлију носим
Рукама истине док поглед јауче
Ливадом сећања коју чежњом косим

Слутећи видике душу што ми трују
Увек сам кроз тмине дирнуо баш њих
Несвесношћу својом као тиху струју
А у том немиру тражих риму, стих

Тако већ дуго обзорја пијем
Ни пијан нити трезан сасвим
Тетурам као рањени кос

Иза стихова невешто кријем
Сан који не да ми да заспим
Док трњем немира ходам бос.

ОСМЕХНИ СЕ

Осмехни се у зору
Кад сунце исток врелином љуби
Кад у слапа жубору
Блистају звезде – твоји зуби.

Осмехни се
И кад тишину тишина мори
Док разум негде се губи
Јер у осмеху ти љубав гори
Блистају звезде – твоји зуби.

Осмехни се кад срећна си
Или кад душу ти немир руби
И онда кад за смех ниси
Нек блистају звезде – твоји зуби.

ВЕРУЈ МИ

Желим те бестидно очима без зене
Даљином осакаћеним рукама бола
Желим те мирноћом човека из сене
И немиром неухватног ми пребола.

Желим те тишином моје стидне маште
Недореченошћу расцвалих сновиђења
Желим те росом свих цветова из баште
И нетрагом мог ума и мог усхићења.

Желим те занемелим уснама самоће
Мада си ми предалека као васељена
Желим те ухваћен замком нејасноће
Да ли си добра вила или само жена.

ТОК ЖИВОТА

Покушавам дуго већ да схватим време
Које неумитно тече и све гази
Које некоме да претешко бремене
А некоме на влас косе пази.

Покушавам – али ко да схвати
Живот који тече неким током својим
И никад неће да врати
Ни оне што волим – ни којих се бојим.

Кад напред морам а назад бих хтео
Да вратим дане другачије, белје
Да с очију скинем тамни вео
Који прекри све најлепше жеље.

А живот иде напред без освртања
Носи га време увек чудном реком
И док пливам морима кајања
Други се сладе тим медом и млеком.

И све прође са сузом или смехом
Мед и пелин – све се заборави
Да ли чедан или с тешким грехом
Живот оде – време га удави.

СТИШАНИ ТРЕНУЦИ

Као сан што дође у свитање недоречен
И душом расплине смешак или сузу врелу
Тако ми у оку дрема усред лета јесен
Стишани тренуци негдашње буре у телу.

Видовданско јутро грактањем врана ме буди
У грлу пелин расте од мисли неречених
И само као трептај ми сећање заруди
Тад у поглед сврати жена усана румених.

Сврати жена – али јава одмах је одведе
И врати је ко зна коме далеко од мене
Све тражећи изговоре да жудње избледе
Али жудње све су јаче и моје и њене.

ЧУЛНОСТ

Слушај како поноћ бије у мојим недрима
Док од страха да одлазиш блед сам као јесен
Чуј у мени лађа тоне с напетим једрима
А хтео сам да свуд пловим сновима занесен

Гледај како плаче месец у мојим очима
Онај исти што с нама је у бестиду сјао
Види – гори пут ми твоја још на длановима
А већ сасвим у очај сам безимени пао

Загорчале мајске трешње на мојим уснама
А још јуче на њима си тражила нирвану
Окуси сад ту даљину што стоји у нама
Речи што се не изусте у празном дивану

Удахни ме као *мирис* кише у прашини
Кад се нога успомена само блату враћа
И све има воњ трулежи у нашој тишини
А некад смо мирисали попут медног саћа

Додирни ме само слутњом да негде постојим
Безумношћу нашом вођен и са жељом јаком
Пипни око себе само још свуд с тобом стојим
Као зрак и тамна мрља у дубоком мраку

Све осети само *чулом* које жена има
Да ли вреди да за мене ветар тугом бојиш
Или сунце да ми нудиш када стегне зима
И преда мном увек чулна у осмеху стојиш

СВИТАЊЕ

Чујем
Славуј далеко
Зору песмом буди
Несаницу стихом псујем
Просуто млеко
Блуди

Стиже
Плавет неба
У оку зрак пуца
Јутро обзорју лиже
Комад хлеба
Сунца

Одједном
Све је будно
А у мени све спава
Узета поетским сном
Клонула чудно
Јава

ЗОРА

Свиће
Можда биће
Зора

Са девет кора
Немоћ
Умире ноћ

Црна
Без наде зрна
Птица

Пева сањалица
Чудно
Поетски неуљудно

Слуђена
Сновима пробуђена
Зора

Хлеб с девет кора
Свиће
Можда биће

СВОД УСХИЋЕЊА

Распевај јесен моју суморну
Снагом животних флуида што те чине
Тишину мог бића већ уморну
Твој благи осмех и поглед нек опчине.

Нек будем жеља твог привиђења
Вечност у једном тренутку нек нас снађе
Нечујни чујмо зов усхићења
Да и моју машту напусти незнађе.

Уморног љубавника у мени
Разиграј песмом снова сладострасних
Ватри стиха загрљајем крени
Додиром усана тек љубави јасних.

Класјем песник расплешће ти косу
Као у откосу младог жетеоца
И стидан с длана попиће росу
Кад страсти у вриску потраже свог свеца.

НОЋ ДАЉИНЕ

Ноћ пала
На мој понос, ум и страст
У мени заспала

Далека сласт
Месечев за облаком плам
Куша женску част

А не дам
У огледалу сан и тмину
Душом да сагледам

Јер живот мину
А песник сам негде
Скрајнут у тишину

Стихове преде
За милост и страст женину
Јер вреде

САН

Да ли сан је
Кад дремеж ти трепавице мрси
Или кад у мноштву људи
Јасно видиш само неког ко није ту

Да ли сан је
Кад пловиш далеким морима
Без лађе и ветра у свилена једра
Или кад мирис буре
Осетиш у соби пуној дима и успомена

Да ли сан је
Кад себи причаш приче из младости
Као случајном пролазнику
Или кад у понеку од тих прича
И сам поверујеш

Да ли сан је
Кад нађеш осмех затурен у пролазносзи
Или тек кад схватиш
Да из свега што је прошло
Не умеш да се пробудиш

СТАРА ПИСМА

На гомили набацана
Стара писма – давне речи
Као сенке срећних дана
Као отров који лечи
Као ружа, трн и грана

На гомили набацане
Мисли моје без памети
Моје зоре жудњом ткане
Душа моја и авети
Као руже, трн и гране

Читам писма – снове блудне
Наде што беспућу хрле
Као неке сенке чудне
И лептири што смрт грле
Кад им дође време судње

ХОЋУ ЖЕНУ

Хтео бих

Да заспим сном дужим него еон цео

Да заспим у крилу једне жене

Коју дуго тражим и која мене чека негде

И не питај

Да ли има име или се крије иза надимака

Да ли говори лепе или ружне речи

Ни да ли јој је осмех звонак као хладно јутро

Не питај

Има ли младеж изнад горње усне

Да ли је млада или само витка

Ни да ли су јој дуге ноге а косе бујне

Не питај

Да ли сам волео баш такве жене

Да ли сам их грлио пијан или трезан

Ни да ли само љубих похоту у њима

Не питај

Да ли сам им дао икад ишта

Ни да ли су оне пружиале мени нешто

Не питај – не знам

Јер слутим
Само једну жену – жену без имена
Са очима што имају боју моје туге
И погледом заденутим
Једино у лутању мојих зеница

Слутим жену
Чије усне имају укус пољубаца
А које никад љубиле нису
Јер она не љуби уснама него душом

Слутим жену
Која никад није рекла реч Љубав
А о њој ћутањем наглас зборила

Слутим жену
Чије груди не миришу појудом
Већ страшћу и чежњом чистом

Слутим само
Жену којој дрхтим утробом
А она у мојој оданости надмоћна и тиха
Као да на престолу седи

И хтео бих
Али још увек стојим сам
Заробљен раскршћима љубави и несанице

ИГРА РИМА

Пси лају
У завичају
У момачком уздисају
Снови још трају
Младост на издисају
Бол у трептају.

Месец жут
Обасјао пут
Несаницом присут
А стих залудно љут
Дрхтав као прут
Хартијом присут.

Док песник сања
Давна свитања
У погледу шапутања
Зов сазнања
Пољубаца ткања
Сврху постојања.

УСНУЛА ЈАВА

Бежиш из мојих снова
у јесење јутро
магловито
заборавивши недра своја -
вулкане пред ерупцију -
на мојим длановима
топлим
као вече пред кишу
умирућег лета.

БОЛИ МЕ ПЕСМА

Боли ме, боли песма
стихови, риме
боли ме једна жена
што сновима зовем њено име.

Боле ме, боле ноћи
непроспаване
боли ме зора што
у оку ми не зна да сване.

Боле ме, боле дани
безлично разни
боле ме осмеси њени
звонко празни.

Боли ме, боли тишина
што у прозоре ми бије
боли ме суза горка
што ми никад лице не мије.

Боли ме, боли живот
наизглед мој
боли ме прошлост грешна
или чедна као птица пој.

Боле ме, боле јутра
увек различито иста
боли ме уздах светла
у тами душе кад блиста.

ПИТАЊЕ

Колико песама још да напишем
што јецају ми у недрима
заблуделих погледа
колико
на папир да спустим
и тајних осећања
оловци у срце да шапнем

колико стидљивих речи
бестидно да обнажим
рањену душу
колико још да цепам
на стихове и риме
на сонете непроспаваних ноћи

колико још обзорја
колико самоће
да несаница заспи
или се пробуди песник?

КАД ПЕСНИК

Кад песник постане човек
Једно дете је одрасло
Један сан се угасио
И једна тишина
Престала да звони

Кад песник постане човек
Усне му буду горко хладне
Мисли тешке и грубе
А срце стишано
У једноличном ритму

Кад песник постане човек
Они што су га сретали
Више га неће препознати
Они који нису -
Никад га неће ни срести

Кад песник постане човек
Ни он неће знати
Да све – некако
Нормалније га боли
И да јеца другачије сасвим

НЕЖНОСТ

Сетим се –
Љубих једном твоје
Груди голе

И дланове грејох
У ватри твоје пути

Тад схватим –
Све твоје нежности
Више боле

На јави прошлој
Него кад их
Сан мој слути

ЈАСНО КАО ДАН

Које то стазе – путеви који
Мени те воде а краду мени
На којем раскршћу бол ми стоји
Док душу ломе боје јесени

Куд ми одлазиш а стигла ниси
Ни уздах један у вриску присут
Да са мном делиш тај трен кад ти си
Мој сан небески звездама осут

И ћутиш страшно као ноћ тамна
А ћутањем си већ све ми рекла
Да сва су прошла свитања пламна
Тад - кад очи је суза опекла

САМОТЊАК

Сву ноћ сећања ми буде снове
Мада трепавице дремеж плете
И спава садашњост ноћи ове
А будно снева у мени дете.

Побећи не могу ни кад бих хтео
Изгубљен сам у чарима сна
И свесно – као да анђеле сам срео
Бежим јави из најдубљег дна.

А ноћ ме стрепњама обузима
И живот на парчиће кида
Сва давна пијанства ми узима
А оставља болу осећење стида.

А онда опет – ко зна који пут
У таму зуре моје светле очи
Док ми бежи месец пун и жут
Забораву нудећи све распусне ноћи.

Остајем сам – бледа сенка тек
Док сећања буде прохујале снове
Кроз мене ћути самотни човек
Док лута беспућем још ноћи ове.

ЋУТАЊЕ

Заборавио сам у твом смешку
Поглед недоречен
Уплашене слутње на уснама
И дах незрелости
У ћутању снова заблуделих
Заборавих јесен
А у теби не разданих јутро
С доласком светлости

Заборавих на твојим грудима
Додире немирне
Све топлине сликане без четке
Бојом маште луде
У трептају тишине на усни
И болу истине
А у теби не забраних страху
Да ће да ти суде

ПЕСМА

Уморан сам - а не знам ти рећи
Зашто ми је срце посустало
Можда што сан од њега је већи
А за песму све је тако мало

Песма тражи тек тело да клоне
Док кроз вене немир коло игра
Нема песме док страхови звоне
Већ кад пупком заврти се чигра

Док се речи оком не зазоре
Ишчупане из најдубље таме
Нема стиха без дубоке боре
Не на челу – већ из душе саме

ПОКУШАЈ ПЕСМЕ

Расанио ми се поглед у твојим очима
А руке заблуделе у чвор вежем срамотом
Јер страхове у сну миловао сам ноћима
У себи изгубљен покривен модрим сомотом

Безгласно прстима дозивао сам ти име
У лудилу маште тражих све недоречено
Чежњу у ударима болно надошле плиме
На мом длану твоје лице сузом орошено

А све ми већ јавом лута попут бесних паса
Како неук да избегнем њихове уједе
Кад ми душу сан о жени зачас заталаса
И тад не знам да већ моје године су седе

Да све што ми жуд пробуди гром је из ведрине
Трен откинут забраву док у магли лутам
А тих као ведра поноћ усред морске тмиине
И уморан само пуштен да животом плутам

У ПРОЛАЗУ

Нисам дозивао:
Нађи ме,
А ти ме у беспућима
Пронашла.

Нисам ти рекао:
Буди ме,
А ти ми у око дугу
Довела.

Нисам заповедио:
Љуби ме,
А ти ме жудна тихо
Волела.

И онда пожелех:
Остани,
А ти си нетрагом
Нестала.

ПИСАЊЕ ПЕСМЕ

Уморан
Суморан

Сав од немира
Пун свемира

У души
У гуши

Загрцнуте звезде
У оку се гнезде

У ћутању
И лутању

Песма јечи
У свакој речи

Слуђена
Тек пробуђена

А песник клонуо
У сан утонуо

Заспати не сме
Због песме

БИТИСАЊЕ

У трептају ока ухваћен недоглед
И с њим давних дана разиграна слика
Сад пред собом седиш испијен и блед
А не умеш рећи ко си од два лика

Распевани шерет свитањем умивен
Без страха у себи само жељом вођен
Или грч на лицу иза смеха скривен
А са срцем старца одмах чим си рођен

Не знаш ко те води – с којим где ћеш стићи
Почетку свакоме крај је неизвестан
Нити крај ма кога може заобићи
Само некад мање – некад више сетан

ЗАБЛУДА

Ноћ се хвата на прозор жеља
Док жижак наде догоревала
Умиру речи у еху срца
А чудну игу живот игра
Корак не уме корак да нађе
У раскораку време стало
Или је већ сасвим расуло се
У заблуди и незнању

ТВОЈ

Зашто не могу да будем оно
Што ти баш пожелиш
Твој први удах
Ваздуха пробуђеног на прозору
Твоје огледало маште
С којим први осмех делиш
И онај коме с радошћу
У погледу замрсиш зору

Зашто не могу да будем оно
Што ти баш пожелиш
Бат корака пред вратима
У теби чеканих дуго
Боја дана и музика
С којима се и уморна веселиш
Да ти будем пламен у очима
Само ја и нико друго

Зашто не могу да будем оно
Што ти баш пожелиш
Блистав осмех из дубине ћутања
Година свих
Да уз мене будеш жена
Нежна као и свила и плиш
А ја дрхтав с пуно бура
Само твој луди бели стих

УМОР

Ноћ што у свитање је пала
Никад се није разданила
Тек бљесне нека искра мала
Нада што бол би забранила

Јер негде у нечијем оку
Иза осмеха дан се крије
Затурен у стиху и сроку
И обзорјима срце мије

Али тама све то избрише
Опет сутоном узме зори
Мирисе топле летње кише
И чежњом суштину умори

ТРАГ У БЕСПУЋУ

Ноћ се утишала
У црном сатену
Месечина жудњом гори

Распричана тишина
У погледу сенке
Пале на реку даљине

Трепере кораци
У соби самоће
Траже путеве повратка

Осакаћен осмех
У крилу незнања
Бескрило свитање плаче

Уснули трагови
На црном сатену
Тек жудња у паучини

ГОРЧИНА

Нисам ока отворио
Ни пружио корак
А видех те нему
Од једа горак
Сан ме уморио
Наду што угаси
Увек и у свему

А туга на раме пала
Као капи кише
На латице свеле
Зар никад више
Жудња ми заспала
Дирнути неће
Те усне чедно вреле

КОМЕ

Дао бих сто живота
за једну рођену песму
твоју поети
за један сан
на уснама

Дао бих све што имам
за ту страст у очима твојим
за ватру што
на уснама ми гори
од жеље далеке

Дао бих стихове, риме
моје
за дрхтај крчког тела
у загрљају жудње
наше

Дао бих
али не удем
не удем
или немам коме

КОБ

Ноћ
Бол
Даљина
Ти
Ја
Тишина

Сат
Месец
Трептаји
Ми
Бег
Бескраји

Зид
Студ
Безверје
Срж
Прах
Иверје

Јед
Усуд
Роптање
Бес
Мир
Свитање

НОВЕМБАР

Изгубићу се
у хуку ветра
заробљен ланцима
снова својих
и тишином истине -
чежњом далеком.

Изгубићу се
у хуку ветра
јесењег

ТРАГ НЕМИРУ

У трагу стопа које лутају градом
У трагу погледа што скакуће
По лицима бледих пролазника
У трагу гласа шапутавог
И слуха јутрења на длановима
У трагу осмеха сакривеног
У дану новембарском
Да ли беше траг тренутка
У трептају сећања
Да негде далеко сасвим
Постоји неко
Ко у трагу свега тражи тебе

БОЈЕ ПРОЛАЗНОСТИ

Док парам њене снове
Пропет као дуга
Једним делићем себе
Осећам –
Снага мојих чула
Крв ми узаврела
Моја душа утишана
И усне глуве – суве
Желе једино тебе
Жено туге у смеху
О сновиђење моје кратко
Али болно слатко.

ХАЉИНА ОД СНА

Нисам ти чуо глас ни смех што ноћ буди
Ни у сјају ока не видех даљину
Али чух да срце као струна гуди
И видех да за ме носиш сна хаљину

Распричан тишином желео те жудну
Слутњи да намигнем оком пуним тебе
Што тражи те дуго путевима чудним
Где никад не сретох никог осим себе

Сад знам да постојиш мада сасвим своја
Понекад ме само у занос поведеш
Али све утихне страхом неспокоја
Да чедност неспретно можеш да заведеш

И онда се питам чујем ли те икад
Или сва од сна је мргодна ми јава
Па ми твог осмеха није доста никад
Јер њему сем срца верује и глава

НЕДОУМИЦА

Нећу да ти будем тамна сенка бића
Ни ти моја светлост – љубав без покрића.

Не желим да сан сам надом само бојен
Ни у мени да си бол сав чежњом кројен.

Не могу да узмем то што шкрто нудиш
Ни да ти обећам са мном да се будиш.

Не умем без тебе јави да се јавим
А не смем са тобом скроз да је удавим.

ПРЕНУЋЕ

Гледам

Тражећи у твојим очима

Траг тек минуле среће у трептају

У дрхтају тела што се грчи

Као пламену принет лист

На твојој доњој усни

Слути

Додире врховима сна

Заточених ћутањем жене у теби

Ушушкане стидом

У мноштву речи неизречених

На твојој доњој усни

УВЕК

Желиш да будем
Увек уз тебе
Да даш ми увек љубав
И срећу
Да увек ти
Осмехом озарим веђе
А мене
То увек силно плаши
И чини ми се тако мало
Јер знам да је увек
Тек део онога заувек

ИСКРА

Од мене ништа не тражи
Ништа ти немам дати
Само наду на уснама
И осмех невидљив, нем
А увек само мој.

Од мене ништа не тражи
Свакој сам понешто дао
Парче сна и комад бола
Реч што буди и умара
И обоје пече.

Не тражи – јер ништа немам
И себе негде изгубих
Имам тек искру у оку
Ту сузу могу ти дати
Али то не желим.

РЕЧИ У ВРЕМЕНУ

Убио бих време што преда мном стоји
Мада неумитно јури ми кроз жиле
Као да су прошли сви тренуци моји
А у мени да се тек сад буде силе

Срушио бих снове што ми машту пеку
Мада с њима само знам да још постојим
И тек тада унем да препливам реку
Чијег вира жудње у себи се бојим

Разбио бих слутње у празнини ока
Мада не знам где бих сакрио нигдину
Јер тек у погледу реч стоји дубока
Да љубав једино зна бола суштину

ПЕСМА ЖЕЉИ

Јутро те тражи – сутон види
Ноћ те узима – њој се дајеш
Душа ти гола сва се стиди
У болу не умеш да се кајеш
Док на усни ти пољубац бриди

И ћутиш речи већ речене
Самоћи јасној себе нудиш
И пустиш ружу да увене
Ону за којом дуго жудиш
Мирисом да те из једа прене

А чему прича – чему жеље
Кад нада умре у зачетку
Чим почне живот да те меље
И све води те већ свршетку
А тек у слутњи чуваш весеље

ПЛЕТЕНИЦА

Самоћу своју шаљем ти
У златној кутији снова
И оку голуба писмоноше

Голубу прозор отвори
У свом оку

Златну кутију спусти на длан
Да осетиш тежину сна

Самоћу уплети у косе
У гнездо самоће ти исте

А све – да не заборавиш
У погледу пут
Који те мени води

СУЗА

Зар мислиш да суза
у дну ока сакривена
од људи, од себе
да таква не уме
никог да опече
зар мислиш
тек кад на длан кане
да тек тад заболи
а знаш
да само камен у оку
кржаве трагове увек оставља.

КО САМ

Ћутање вришти у мени
И плаче нежност далека
Умиру боје јесени
У трагу бившег човека

Из ока нестало све је
Светлост што таму просипа
Док бол се у страху смеје
Чежњи што душу расипа

А ко сам не умем рећи
Ни ово сад – ни некад пре
Можда тек сан некој срећи
И суштина свему што мре

ТРАГ ШАПАТА

У соби пуној тебе
Тражим твој траг на мојим уснама
Траг твог шапата
У ноћима
Омилелих сјају у погледима
Тражим капи воде
У гутљају маја на твојим уснама –
Том доказу твога битисања
Јуче, данас и сутра
И нађох те у имену Љубави
Што ми на рамену
Цели живот је спавала
И у недрима пламен
Угасле ватре лизала

ПУТЕЉАК СНА

Кад путељком уздаха кренеш
Не заборави да у углу осмеха
Понесеш осећање
Што крила ти даје себи да верујеш
У снази наде
Да некад тај путељак ћеш
На велики пут повести
Да уздаху боју даљине украдеш
Тим крилима што расту у теби
И да све у пољубац
У дах додира пренесеш

ДОЛАЗАК

Сан имам једино
И дајем ти га без страха
Да пробуђен
Себе изгубићу у погледима
Птица злослутница
Што круже изнад наших глава
У облацима
Тешким од кише под грлом
У ћутању јаве предуго већ
И у слутњи болом опточеној
А ипак –
Надањима задојени
Да смо и од сна већи загрљени
И пољупцем спојени

МОЖДА ЈЕ ТАКО

1

Кад женин еротизам остане непажен, она повређена пита себе – зар нисам жена, а кад јој дате до знања да видите страст коју носи у себи, она увређено пита вас – зар ти личим на курву?

2

Мушкарац који уме да држи говоре има мање шансе да освоји жену, него мушкарац који уме да саслуша њену причу.

3

Воли и пусти да те неко воли, без тактике и промишљања, само осећањима вођен - тек тада ћеш спознати истинску љубав.

4

Почетак љубави је када на неког чешће помишљамо него на то које је доба дана, а крај када смо убеђени да је управо пала ноћ, иако је тек свануло.

5

Врло често жица, на којој живот изводи свој непредвидиви плес, пукне и све падне као камен у амбис, али љубав и искрено пријатељство увек су мрежа испод те жице да те спрече да паднеш на дно неповрата.

6

Човек најтеже прихвата истину која га боли. Од ње бежи у илузију кривог огледала, али кад тад је мора погледати у очи, а онда је повратак у стварност још тежи и болнији.

7

Беспућима лутам, а знам, и та једна, стопама наде утабана, стаза опет у беспуће води. Остаје само реч неизречена, реч као звезда водиља која је дуго већ угашена.

8

Шта је љубав, ако није дрхтај усне кад помислиш на нечије очи далеке, топле, а сигуран си да су тад топле и водњикаве баш због тебе и једино за тебе.

9

Шћућурен дубоко у себи самујем, мада слутњом у нечијим мислима будим снове.

10

Опрости, што сам на твој прагу сна дреждао, као пас луталица, до јутра, а већ све је прошло, чак и несвануло сутра.

11

Јава снове сруши као кулу од карата, али дете у човеку све то да заборава, опет се преда новим сновима мада зна да ће их стварност изнова однети као ветар зрна песка.

12

Има људи који не умеју или им није дато да буду срећни, јер кад год их обузме осећај и мисао блаженства, као по команди, дате им вечне несреће, деси се нешто што их тој несрећи врати као вешто бачени бумеранг.

13

Никада не иди, драга моја, на места где ће у твој доласку видети жељу за развратом који скривено нуде и дочекати те као блудницу. Не одушевљавај се никад причама оних који у твој одушевљењу једино виде спремност да им се као највећа курва подаш. Не поверавај своју патњу онима који на њу ти смешком показују да си дроља која у својој исповести се нуди баш њима распусна и незасита. Буди, драга моја, развратна и распусна само оне које у твојим очима види топлину твоје поштене и искрене душе.

ТЕШКА ПЕСМА

Стојиш ли на прагу родне куће
Црквеним дверима одшкринутим
Или на рубу раке неископане

Стојиш ли замишљен
Насмејан
Или распеван тишином

И да ли у ћутању умеш
Да чујеш удар клатна
На звону слутње душе уморне

Умеш ли да разданиш
Несвануло јутро
У заблуделим очима даљине

Да једним покретом шаке
Све сутоне
Из сећања избришеш

Умеш ли да се вратиш
Мада нигде ниси ни одлазио
Са капије сна на свом рамену

СРБИЈА

(Карађорђу)

Слетеше на твоја већ уморна поља
Црне птице у крви огрезле
Мислећи – ваљда – прошла те је воља
Да чуваш понос на своје витеза

Мислећи да немаш ни синове своје
Што сопственом крвљу заливају жито
Крвљу за мир и свој комад проје
И за Име свето – увек поносито

Или мислише – њима си се дала
Као удовица већ укопнику
О, да ли си тако ниско пала
Да верујеш баш сваком грешнику

Јер ти си опет нема – никада дрска
Земљо што још ти крваре све бразде
Зар да будеш самој себи мрска
Док ти стазе на крвнике базде

(1988)

КОСОВО

(кнезу Лазару)

Црне снове вековима снева
Лети, пада, гаврани га кљују
Крв му липти – у њој божур пева
Обесне птице на божур му пљују.

Он завапи: Боже, зар су јаче
Зар ће светлост да се плаши таме
Где је снага – само око плаче
Зар без наде и мисли су саме

И буди се у телу без главе
Али види – божури су никли
Чудно плешу баш као да славе
То што су се на невоље свикли

(1988)

О ПОЕТИ

Анђелко Заблаћански је рођен 4. децембра 1959. године у Глушцима код Богатића. Основну школу завршио је у родном месту, средњу техничку у Сремској Митровици, а студирао у Новом Саду, али због тешке саобраћајне несреће (1982) све прекида и себе проналази у писању.

Поезију, афоризме и кратке приче пише дуго, али је ретко објављивао (Круг, Експрес, Политика, Шабачки гласник, Вечерње новости...). Песмама је заступљен у неколико зборника и антологија (Шумадијске метафоре, Антологија песништва Шапчана и Подрињаца...), а као афористичар у зборницима и лексиконима (Ко је ко у нашем хумору и сатири, Књига угурсуза, Извајане мисли, Бисери балканског афоризма...)

Објавио је самосталне збирке песама: Рам за слике из снова(1992), Игра сенки(2004), Птица на прозору(2007), Сан напукле јаве(2009), и једну самосталну збирку афоризама Палацање(2006).

На 21. Шумадијским метафорама у Младеновцу (2008), у категорији кратке приче, добио је прву награду за приповетку *Везирове сузе*

Заступљен је на многим Интернет сајтовима и форумима.

Живи и ствара у Глушцима.